

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

i forbindelse med Tysklands oprustning, som jeg også mener er meget afgørende i den øjeblikkelige situation, nemlig om ikke den nye strategi, hvor atomvåben og brintbomber er trumf i spillet, i væsentlig grad formindsker den militære værdi af tysk oprustning set fra vestmagternes side, og om de øgede militære styrker, som de nye tyske divisioner tilfører vestmagterne, står i noget rimeligt forhold til den store risiko, der ligger i at give det tyske folk våben i hænde. Man kan naturligvis ikke se bort fra, at en fælles optræden af Vestens stormagter kan have betydning og være afgørende for at få noget ud af en forhandling med østmagterne, men det forekommer mig aldeles klart, at en samlet optræden af vestmagterne, inden den tyske oprustning er påbegyndt, vil have langt større muligheder for at føre til et positivt resultat, end når først oprustningen er en kendsgerning.

Jeg har også fremdeles den opfattelse, som jeg ved tidligere lejlighed har gjort gældende her i tinget, at skal der være håb om et genforenet, samlet Tyskland, som er alle tyskeres drøm, er betingelsen, at et nyt samlet Tyskland ikke på forhånd har forpligtet sig til alliancefællesskab med en af stormagtsgrupperne. Hvis man følger den diskussion, der knytter sig til den østrigske kanslers besøg i Moskva i disse dage, tror jeg ikke, man vil afvise dette synspunkt.

Et samlet Tyskland må naturligvis stå frit overfor magtgrupperne i verdenspolitikken, og konsekvensen heraf vil sikkert blive, at både østmagterne og vestmagterne bliver lige stærkt interesseret i, at Tyskland indtager en alliancefri holdning uden tilslutning, hverken til øst eller vest. Begge stormagtsgrupper vil da under disse forhold være lige stærkt interesseret i, at Tyskland får mindst muligt militær, og at dette militær kommer under en effektiv kontrol af øst og vest.

Når man nu siger, at man ikke vedblivende kan forhindre Tyskland i at få et militær, og at man ikke er i stand til at forhindre, at et afrustet Tyskland i smug indretter et militærapparat, vil jeg deroverfor sige, at jeg tror, opgaven at kontrollere et afrustet Tyskland vil være betydelig lettere

end at føre kontrol med den oprustning, som det forslag, vi her drøfter, åbner mulighed for; kontrolbestemmelserne i Parisaftalerne vil sikkert vise sig at være meget lidt effektive.

Det argument er undertiden fremført, at Tysklands oprustning vil blive gennemført, hvadenten Danmark siger ja eller nej, og det synspunkt er også kommet frem her i dag. Det synes jeg ikke har megen vægt. Danmark er en fri nation og har ansvar for sine egne handlinger og for beslutninger af denne karakter, og et ja til tysk oprustning giver os et medansvar for en handling, som kan blive af skæbnesvanger betydning for freden i verden. Det ansvar kan vi ikke skubbe fra os ved at sige, at det ville jo ske alligevel.

Jeg skal ikke gå i enkeltheder vedrørende selve traktaten, selvom der nok kunne være et og andet at sige. Som jeg allerede har nævnt, mener jeg ikke, at de kontrolforanstaltninger, som i traktaten foreslås overfor Tysklands oprustning, vil vise sig at være særlig effektive, men en drøftelse af enkeltheder er jo formålsløs. Som sagen foreligger her, er der kun valget imellem at sige ja eller nej, og jeg tilråder at sige nej. Siger folkettinget nej til at ratificere Parisaftalerne, vil ingen kunne sige, det er et brud på aftaler, som foreligger i forbindelse med Danmarks tilslutning til Atlantpagten. Spørgsmålet om Tysklands oprustning og tilslutning til Atlantpagten forelå ikke i 1949; havde det foreligget, ville regeringen sikkert dengang — på samme måde som i spørgsmålet om stationeringen af fremmede flyvere — have afgivet erklæring om, at noget sådant kunne der ikke være tale om. Danmark bryder ingen aftale i forbindelse med vor indtræden i Atlantpagten, dersom vi siger nej til det, der foreligger her; det ligger helt udenfor, hvad nogen i 1949 tænkte sig at vi kunne blive stillet overfor.

Når det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen siger, at vi ved at sige nej for det første ikke dermed vil kunne standse det, der er i gang med hensyn til oprustningen af Tyskland, og for det andet heller ikke vil kunne forvente, at Danmark af den grund bliver sat udenfor Atlantpagten, fordi vi er bundet til denne pagt igennem 20 år, synes jeg ikke, denne fremstilling kan være rigtig. En forudsætning for at gennemføre